

AN07

LA OCDE AVALUA LA 'SOSTENIBILITAT' DE L'ENERGIA NUCLEAR

EL GCTPFNN DENUNCIA L'AGÈNCIA D'ENERGIA NUCLEAR DE L'OCDE PER NO DIR LA VERITAT DE LA NUCLEARITZACIÓ

- L'Agència d'Energia Nuclear de l'OCDE i la 'sostenibilitat' de l'energia nuclear.

“L'energia nuclear pot contribuir al desenvolupament sostenible a llarg termini”, segons un estudi de l'Agència d'Energia Nuclear - AEN ('Nuclear Energy Agency - NEA') de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic - OCDE ('Organisation for Economic Cooperation and Development - OECD'). L'estudi surt en el moment que Greenpeace continua la seva campanya contra els plans finsos de construir una nova central nuclear, argumentant que aquesta font d'energia és fonamentalment insostenible.

L'AEN diu que el seu nou informe vol “ajudar als governs a decidir quan compatible és l'energia nuclear amb els objectius ambientals, econòmics i socials del desenvolupament sostenible”. L'estudi fa èmfasi en que les seves conclusions no poden aplicar-se a cap situació concreta ni a cap país concret. Tampoc vol “prejutjar les polítiques” dels països membres de l'OCDE.

Amb aquestes advertències prèvies, l'informe de l'AEN troba, en principi, que “l'energia nuclear pot complir amb els tres criteris de sostenibilitat”, i rebutja les objeccions bàsiques dels seus opositors. “Els reptes més importants que encara ha d'afrontar la indústria nuclear”, diu l'informe, “són: reduir els costos d'instal·lació de noves centrals - de manera que assegurin la seva sostenibilitat econòmica- i incloure al públic en els processos democràtics de presa de decisions”.

“L'energia nuclear compleix”, segons l'AEN de l'OCDE, “un criteri bàsic del desenvolupament sostenible”, aquell que diu que el capital natural, el capital social, el capital humà i el capital generat pels humans s'ha de mantenir i augmentar al llarg del temps.

“Fent servir l'energia nuclear s'eixampla la base de recursos naturals per a l'energia i s'incrementa el capital humà i el capital generat pels humans”, argumenta l'AEN. També manifesta que “hi ha suficient material fissionable, per cobrir les necessitats de combustible nuclear, al menys per varies dècades”, que “les modernes normatives de protecció contra les radiacions es tradueixen en impactes molt petits sobre els treballadors i al públic” i que “les lliçons apreses al llarg del temps han millorat de forma significativa les salvaguardes en front dels accidents greus”. A despit que els riscos de proliferació continuen essent una seriosa font de preocupament, afirma l'AEN que “els controls internacionals sobre els materials nuclears civils han demostrat que són altament efectius”.

Les controvèrsies actuals envolten l'energia nuclear, sobre tot pel que fa a si podria o hauria de jugar un paper en el combat contra l'escalfament global del planeta. “Com

que l'energia nuclear és essencialment una font d'energia lliure de carboni fòssil", manifesta l'AEN de l'OCDE, "incloure-la en el paquet de mesures per mitigar el canvi climàtic es consistent amb el principi de precaució i amb els objectius del desenvolupament sostenible".

L'informe no troba cap raó pel fet que la generació dels residus radioactius - inclosos d'aquells residus que contenen isòtops radioactius que tenen uns períodes de semi-desintegració de milers d'anys- hagi d'impedir a l'energia nuclear la seva contribució al desenvolupament sostenible. Els residus nuclears "representen un petit volum que pot ser aïllat de la biosfera amb uns costos acceptables", diu l'AEN de l'OCDE, i afegeix: "la construcció de llocs d'emmagatzament serà un gran pas endavant vers l'assoliment dels objectius del desenvolupament sostenible".

En l'informe complet que es pot descarregar del lloc web de la 'OECD Nuclear Energy Agency' (<http://www.nea.fr>), hi han xifres de la situació de l'energia nuclear al món, a finals de l'any 1999:

- Nombre de països que generen electricitat amb reactors nuclears: 31 (món), 16 (OCDE)
- Nombre de reactors nuclears en funcionament: 434 (món), 348 (països de l'OCDE)
- Potència instal·lada nuclear (GWh): 349 (món), 296 (països de l'OCDE)
- Generació d'electricitat nuclear (TWh/any): 2.401 (món), 2.075 (països de l'OCDE)
- Percentatge d'electricitat nuclear en la generació elèctrica (%): 17 (món), 24 (OCDE)
- Requeriments d'Urani (tones): 60.000 (món), 50.000 (països de l'OCDE)
- Combustible cremat (tones): 9.600 (món), 8.260 (països de l'OCDE)
- Emissions de CO2 evitades (Mtn CO2): 1.920 (món), 1.660 (països de l'OCDE)
- Percentatge d'emissions evitades a la regió (%): 9 (món), 16 (països de l'OCDE)

Fins aquí la cantarella a la que ja ens té acostumats la nucleocràcia, els seus servidors i els seus mercenaris i propagandistes.

- La realitat de la nuclearització.

Vegem la realitat que constantment deixen d'explicar les persones i les entitats directament vinculades amb l'energia nuclear, realitat que és la causant del procés d'eneverinament radioactiu dels sistemes naturals que es va iniciar amb la primera explosió nuclear, al desert d'Alamogordo (New Mexico), al paratge anomenat La Jornada del Muerto, el 16 de juliol de 1945, fruit de l'ultrasecret projecte Manhattan. Aquest projecte, dirigit pel general Leslie Groves de l'exèrcit americà i pel científic Robert Openheimer, va crear les bases del complex militar-industrial-universitari, que posteriorment faria néixer el miratge de l'energia nuclear 'civil' sota el paraigües del Programa 'Àtoms per a la Pau', anunciat al món des de la tribuna de les Nacions Unides pel general Eisenhower, president dels EUA. El Programa 'Àtoms per a la Pau' va prometre una font inesgotable d'energia elèctrica a partir de la fissió de l'àtom d'Urani-235: I no solament això, sinó que va prometre energia elèctrica tan barata que no caldria mesurar-la ('too cheap to meter'). Que sapiguem, fins avui cap país que tingui en funcionament reactors nuclears ha tret els comptadors d'electricitat que

mesuren els consums d'energia elèctrica dels usuaris.

Els 31 països que disposen d'un total de 434 reactors nuclears, amb una potència instal·lada de 349 GW, que funcionen 6.880 h/any de mitjana (amb un factor de càrrega mitjà del 78'5%) i que generen 2.401 TWh/any, aboquen en funcionament normal -i per tant introdueixen a la biosfera, a l'aire i a l'aigua- 22.810 TBq/any (TeraBecquerels cada any), o el que és el mateix, la radioactivitat equivalent a uns 620 kg/any de Radi. I ho fan amb les degudes autoritzacions administratives. També, cada any, produeixen 9.600 tn de combustible gastat que contenen productes de fissió i d'activació neutrònica, actínids i transurànids. Aquest combustible gastat que cada any s'extreu del reactor conté Plutoni-239: uns 70.000 kg/any, quantitat amb la que es podrien fabricar unes 7.000 bombes atòmiques cada any. Encara que no se'n facin bombes, el Plutoni té un període de semidesintegració de 24.300 anys. Com que es considera que un element radioactiu no esdevé inofensiu fins que no han transcorregut 20 períodes de semi-desintegració, això vol dir que el Plutoni no esdevindrà inofensiu fins que hagin transcorregut 486.000 anys (representen 6.943 vegades el temps de vida mitjana d'una persona, o bé 19.440 generacions).

Aquest combustible gastat s'emmagatzema en les piscines d'emmagatzament que hi ha al costat del reactor o s'envia cap a les fàbriques de reprocessament (contadíssimes al món, degut als greus problemes de contaminació radioactiva que ocasionen: els casos de La Hague i Shellafield són els més coneguts a Europa). Igualment produeixen, residus radioactius de feble i mitjana activitat: uns 175.000 m³/any que es guarden en llocs d'emmagatzament superficial (durant molt temps es llençaven directament al mar des de vaixells, fins que aquesta pràctica va ser prohibida). Aquest és el llegat de la part del darrera del cicle del combustible nuclear.

A més a més, perquè puguin funcionar aquests 434 reactors nuclears, necessiten cada any, 60.000 tones d'Urani (segons l'AEN), quan en realitat el que necessiten és 60.000 tones d'òxid de triurani (U₃O₈), l'anomenat pastís groc, l'element bàsic per a poder iniciar la cadena que menarà a la fabricació dels elements de combustible que cada any s'han d'introduir al nucli del reactor. Però per obtenir aquest pastís groc, s'hauran hagut de minar més de 85.000.000 tones de mineral d'Urani (suposant un mineral d'una llei del 0,7 per mil). Però, a més a més, per convertir el mineral d'Urani en pastís groc, s'ha de procedir al seu tractament en les fàbriques de concentrats d'Urani, on s'hauran generat, cada any, unes 145.000.000 tones de residus líquids i unes 100.000.000 tones de residus sòlids, que romandran apilonats en les basses de retenció d'estèrils, contenint el 85% de la radioactivitat original del mineral. En total 245.000.000 tones de residus, que ocupen un volum de l'ordre de 125.000.000 m³, apilonats en les basses de retenció d'estèrils que, a vegades, pateixen accidents, com l'ocorregut al complex miner - fàbrica de concentrats de Church Rock (New Mexico) a la matinada del 16 de juliol de 1979, quan es va trencar un dic de retenció, formant un forat de 6 metres, per on es va 'escapar' la mescla fangosa, escampant-se 1.200 tones d'estèrils i 380.000.000 litres d'aigua radioactiva, abans no es va fer un nou mur de contenció per evitar que tota la massa d'estèrils anés riu avall per la conca del riu Puerco, afluent del Colorado. Tot i això, la crescuda instantània del riu va transportar deixalles radioactives fins a 130 km riu avall, gairebé 75 km passada la frontera de

l'estat d'Arizona.

Aquests apilonaments d'estèrils de la mineria de l'Urani, contenen Tori-230 (període de semi-desintegració: 83.000 anys), Radi-226 (període de semi-desintegració: 1.620 anys), i Radó-222 (període de semi-desintegració: 3,82 dies). Com que es considera que un element radioactiu no esdevé inofensiu fins que han transcorregut 20 períodes de semi-desintegració, això vol dir que el Tori-223 no esdevindrà inofensiu fins que hagin transcorregut 1.660.000 anys (23.714 vegades el temps de vida mitjà d'una persona, o 66.400 generacions) i el Radi-226 fins al cap de 32.400 anys (463 vegades el temps de vida mitjà d'una persona, o 1.296 generacions). El Radó-222, és un gas noble de vida molt curta, en canvi els seus fills, especialment el Poloni-218 i el Poloni 210, que no són pas gasos nobles, tenen propietats físiques i químiques que fan que es depositin a la capa mucosa que cobreix l'epiteli bronquial del pulmó, i produeixen taxes de dosi elevades en aquelles regions del pulmó on els tumors es poden sesenrotllar amb més facilitat. De fet el radó és un radionúclid que ha causat un significant nombre de morts entre treballadors de les mines d'Urani. Aquest és el llegat de la part davantera del cicle del combustible nuclear, de la qual mai ningú en parla, com si l'Urani caigués del cel.

I tot això mentre no s'esdevé un accident greu com els ocorreguts a Three Mile Island (Harrisburg, 1979) i a Txernòbil (Ukràina, 1986), doncs en aquests casos els danys són inquantificables en termes econòmics. L'experiència real ens ha demostrat amb els fets que la probabilitat d'ocurrència d'un accident greu en un reactor nuclear (un accident amb pèrdua de confinament del nucli del reactor) és molt més elevada que la que ens van voler fer creure els científics que treballaven al servei de la nucleocràcia. L'informe Rasmussen (considerat en altres temps com la 'bíblia' de la seguretat nuclear) afirmava que era tan baixa com la probabilitat de morir per l'impacte d'un meteorit. Posteriorment altres informes americans es varen anar acostant a la realitat dels fets (un informe, fet l'any 1982, per l'Oak Ridge National Laboratory, ja deia que la probabilitat d'ocurrència d'un accident era d'un cada 4.000 reactor-any: això vol dir que amb el parc actual de reactors hi podria haver un accident cada 9-10 anys). Però l'accident de Harrisburg va ocórrer al cap de 1.500 reactor-any i el de Txernòbil al cap de 1.900 reactors-any més. La realitat ens diu que hi pot haver un accident cada 1.500 - 2.000 reactor-any d'experiència operacional, o sia un accident cada 4-5 anys. Des de Txernòbil, ja han ocorregut un grapat d'accidents més: a Vandellòs, a Tokaimura (Japó) i al submarí nuclear Tireless. Quin serà el proper ?. S'assemblarà més al de Harrisburg o al de Txernòbil ?.

INFORME elaborat pel GCTPFNN
Desembre 2000